

РЕШЕНИЕ

№ 1049

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 06.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7872** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Д. Р. с постоянен адрес в [населено място], район И., ул. „754-та“ № 2, подадена чрез адв. Г. А. - САК, срещу Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г., издадена от В. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на МВР (СДВР), за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият поддържа становище за незаконосъобразност на заповедта, отричайки становището на органа, обусловило прилагането на ПАМ, за шофиране при употреба на наркотични вещества или техни аналози. В с.з., чрез процесуалния си представител, акцентира на приетата по делото като доказателство химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза, която не установява наличие на алкохол (етанол), наркотични и/или упойващи вещества. Претендира отмяна на Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г., ведно с присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът - В. Д. - мл. автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата и преписката на съда е

направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.08.2022 г. срещу Д. Д. Р. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 650480 за това, че на посочената дата, около 22:54 часа, в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу [жилищен адрес] същият е управлявал лек автомобил „БМВ“ с регистрационен номер С., като при извършена контролна проверка с Д. тест 5000, номер АRME0069, проба 061, в 22:58 часа уредът е отчел положителен резултат (амфетамини). Издаден е талон за медицинско изследване с № 087476 ВМА. Констатирано е допуснатото нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП – водачът управлява ППС сед употреба на наркотични вещества или техни аналози.

С оглед АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Отнети са СУМПС и контролен талон №[ЕИК].

В хода на съдебното производство съдът на основание чл. 192 ГПК е задължил трето неучастващо по делото лице – ВМА, да представи резултатите от химикотоксикологичното изследване от взетата на 06.08.2022 г. от жалбоподателя кръвна проба, изпратена с талон № 087476.

На 30.12.2022 г., с писмо рег. № И-10928 е изпратен заверен препис от химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза по ДП № 227 ЗМК 1311/2022 г. по описа на 03 РУ - СДВР, извършена от маг. Х. Г. С. и гл. Ас. Д-р Б. М. от специализираната Химикотоксикологична лабораториякъм ВМА.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП

директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 – служителите от отдел „Пътна полиция“ - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В такова качество ответникът е издал оспорената ПАМ, видно от приложената Заповед № 513з-10688/03.12.2021 г. на директора на СДВР, поради което съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. В заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС под въздействието на наркотични вещества или техни аналози. Именно това обстоятелство е спорно между страните.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 06.08.2022 г., около 22:54 часа, в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу [жилищен адрес] същият е управлявал лек автомобил „БМВ“ с регистрационен номер С., като при извършена контролна проверка с Д. тест 5000, номер АRME0069, проба 061, в 22:58 часа, уредът е отчел положителен резултат (амфетамини).

Този резултат беше успешно опроверган от жалбоподателя въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства - химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза по ДП № 227 ЗМК 1311/2022 г. по описа на 03 РУ - СДВР, извършена от маг. хим. Г. С. и гл. ас. д-р Б. М. от специализираната Химикотоксикологична лаборатория към ВМА.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи

концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. По силата на чл. 6, ал. 9 употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

В случая жалбоподателят е изпълнил предписанието за медицинско изследване и е дал биологична проба, изпратена в Химикотоксикологична лаборатория към ВМА. Според заключението на медицинските лица в предоставените проби кръв и урина от лицето Д. Д. Р. не се установява наличие на алкохол (етанол), наркотични и/или упойващи вещества. Т.е. химикотоксикологичната експертиза опровергава положителният резултат за амфетамини, отчетен от контролния орган с Д. тест 5000, номер ARME0069, проба 061. При тези обстоятелства съдът намира, че не са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП, която като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя своевременно поисканите от процесуалния му представител разноски, които съобразно приложените по делото разходо-оправдателните документи възлизат на 810,00 лв., от които 10,00 лева държавна такса и 800,00 лева – адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждението. В случая уговореният и платен в брой хонорар е под минималния размер от 1000 лева, предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ, бр. 88 от 2022 г.).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2803/22-4332-003980 от 06.08.2022 г., издадена от В. Д. на длъжност мл. автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на МВР, за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на МВР да заплати на Д. Д. Р. с постоянен адрес в [населено място], район И., ул. „754-та“ № 2 разноски по делото в размер на 810,00 (осемстотин и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ:

